

Nõukogu istungite protokollis lisatud ühepoolsed avaldused

Euroopa Parlamendi 27. septembri 2011. aasta resolutsioon nõukogu istungite protokollis lisatud ühepoolsete avalduste kohta (2011/2090(INI))

Euroopa Parlament,

- võttes arvesse komisjonide esimeeste konverentsi esimehe 8. detsembri 2009. aasta kirja põhiseaduskomisjoni esimehele;
 - võttes arvesse 22. detsembri 1998. aasta institutsioonidevahelist kokkulepet ühenduse õigusaktide koostamise kvaliteedisuuniste kohta¹;
 - võttes arvesse nõukogu ja komisjoni vastuseid kirjalikele küsimustele, vastavalt P-3977/2010 ja E-3981/2010;
 - võttes arvesse kodukorra artiklit 48;
 - võttes arvesse põhiseaduskomisjoni raportit (A7-0269/2011),
- A. arvestades, et otsuste langetamine liidu õiguse – nii esmase kui ka teisese – tõlgendamise kohta on selgelt ja ainult Euroopa Kohtu pädevuses;
- B. arvestades, et Euroopa Kohus on korduvalt kinnitanud, et deklaratsioonid ei ole õiguslikult siduvad;
- C. arvestades, et seadusandlike menetluste puhul on nõukogul kohustus teavitada parlamenti täielikult oma seisukohast²;
- D. arvestades, et ELi lepingu kohaselt peavad institutsioonid olema omavahelises koostöös üksteise suhtes lojaalsed³;
- E. arvestades, et liikmesriikide või nõukogu ühepoolsed avaldused võivad negatiivselt mõjutada parlamendi seadusandlikke volitusi, kahjustavad liidu seadusandluse kvaliteeti ja nõrgestavad õiguskindluse põhimõtet;
- F. arvestades, et ükskõik missuguses seadusandliku menetluse etapis nõukogu või lepituskomitee istungi protokollis lisatud mis tahes avaldus ei saa ette kindlaks määrata seadusandliku võimu kahe haru vaheliste kõneluste tulemusi,
1. kinnitab, et avaldustel ja deklaratsioonidel, mis ei ole õigusakti osad, kuid käsitlevad seda – sõltumata sellest, kas need on esitanud üks liikmesriik või mitu liikmesriiki – ei ole õiguslikku jõudu ning need võivad kahjustada liidu õiguse sidusust ja selle selget tõlgendamist;

¹ EÜT C 73, 17.3.1999, lk 1.

² ELi toimimise lepingu artikkel 294 (esimesel lugemisel).

³ ELi lepingu artikkel 13.

2. rõhutab, et ühepoolsete avaldustega ei tohi teha kompromisse ega vähendada kõigi riikide järelevalve kohustust jälgida süstemaatilise avaldamise distsipliinist kinnipidamist vastavustabelite puhul, millega õigusaktide rakendamise tõhususe ja läbipaistvuse huvides kogu Euroopa Liidus sätestatakse ELi õiguse ülevõtmise võimalused ja vahendid siseriiklikku õigusesse;
3. nõuab, et kõik avaldused tuleb teha Euroopa Parlamendile teatavaks, ja et liikmesriikide tehtud avaldusi ei avaldataks Euroopa Liidu Teataja L-seerias;
4. palub nõukogul edastada oma istungite seadusandliku osa protokollid Euroopa Parlamendile samal ajal kui liikmesriikide parlamentidele ja valitsustele;
5. jätab endale õiguse kasutada kõiki oma käsutuses olevaid seaduslikke vahendeid, juhul kui ühepoolsete avalduste eesmärk on saavutada õiguslikke tagajärgi;
6. kutsub nõukogu ja komisjoni üles alustama Euroopa Parlamendiga Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 295 alusel läbirääkimisi, et ajakohastada ühisdeklaratsiooni kaasotsustamismenetluse praktilise korra kohta (nüüd seadusandlik tavamenetlus), võtmaks arvesse Lissaboni lepingu jõustumist ja piiramaks selgelt ühepoolsete avalduste ulatust;
7. teeb presidendile ülesandeks edastada käesolev resolutsioon nõukogule, komisjonile ning liikmesriikide valitsustele ja parlamentidele.